

Repoker de reptes

Un relat de: [pivotatomic](#)

1. Proposta al final del camí (tema: una proposta que no podràs rebutjar)

Mentre treu una escopinada de la barra amb l'ajut d'un drap humit i ple de forats, la Berta es pregunta en quin moment la vida va decidir començar a fustigar-la. Encara pot recordar un temps en el que pensava tenir-ho tot: marit agradable, casa perfecta, amics. El lot complet.

Aquella vida de pel·lícula, però, es va esmicolar com una figura de porcellana colpejada per un mall. El marit va marxar amb una noieta, la casa se la va quedar el banc i els amics van volar com les fulles d'octubre arrossegades pel vent de l'Est. La Berta va mirar al fons de l'abisme i va desitjar que el buit se l'empassés. Al darrer instant, però, no va gosar saltar i es va aferrar amb totes les seves forces a aquella feina de merda en aquell restaurant llardós i a aquella habitació tronada en aquella pensió de mala mort.

Així ha sobreviscut tres anys.

Ara, sent que ja no pot més.

Just en l'instant de netejar aquell gargall, alguna cosa s'ha trencat dins seu. S'ha sentit vençuda per un cansament aclaparador. Incapaç d'acceptar ni un segon més tanta contrarietat. De continuar olorant aquella ferum a col que surt de la cuina. De seguir suportant els comentaris obscens que li fan la majoria dels clients. De mirar com el món segueix girant sense ella, més enllà dels vidres plens de brutícia.

La Berta voldria cridar. Obrir les portes de la seva ràbia i deixar que un torrent incontenible de merda negués aquell lloc que tant detesta, ofegant-los a tots, ella inclosa. O, si no, s'accontentaria en ser capaç de deixar anar unes quantes llàgrimes per la dona que va ser. En comptes de tot això, sanglota i sent com unes mans invisibles estiren d'ella cap endins, ofegant aquell plor alleugeridor que havia començat a pujar-li per la gola.

I just llavors, quan se sent aclaparada pel convenciment que ha arribat al final del camí, escolta aquella veu agradable i educada, que ella reconeix com la del Lluís, el silenciós i gentil propietari del quiosc de la cantonada, a qui fa només uns minuts ha servit el sopar, com cada dia, que li pregunta amb només un aguait de tremolor en el timbre

-D'això... Berta... voldries... voldries prendre un cafè amb mi després, quan hagi tancat?

2. El geni de Leonardo (Tema: Què li dirien, que escoltaria, o en què pensaria Monna Lisa quan la pintaven?)

Leonardo suca curiosament el pinzell a la paleta. Després, la seva mà, petita, delicada, barreja impossible de cirurgia i artista, acaba de perfilar la boca de la seva model. Fa dues passes enrere per contemplar la seva obra.

Perfecte!

Quan, encara no fa un mes, el ric comerciant de sedes, Francesco del Gioconda, havia arribat des de Florència per fer-li un encàrrec, el mestre de Vinci no podia suposar que aquell quadre esdevindria una obra especial. El mercader sols demanava un retrat corrent de la seva nova esposa, la bella Lisa Gherardini, que l'havia fet pare per tercer cop i, a més, sense deixar-hi la pell en el part, com les seves dues anteriors mullers. Vista l'experiència, l'home havia decidit que aquell era un mèrit extraordinari i volia recompensar-la amb un retrat pintat per il maestro Leonardo. El cert era que, en aquells instants, el geni estava molt més interessat en els seus experiments anatòmics amb cadàvers que no pas en el noble però insuls art del retrat. La musiqueta de les monedes dringant a la bossa del mercader, però, li recordà que amb elles podria pagar uns quants lladres de tombes més per continuar amb el seu aprenentatge. De manera que acceptà l'encàrrec, tot pensant que, ben mirat, podia dedicar-li el parell d'horetes vespertines que ara emprava en el disseny de les seves màquines voladores. El cel pot esperar, reflexionà.

Però l'encàrrec estava enverinat. Lisa era una bellesa, sí. Però la maternitat recentment assolida l'havia deixat sumida en un estat de tristesa i decaïment. Als primers esbossos, el mestre la retratà sempre amb la mirada llanguida i el posat somort. Gairebé com si envegués els destí de les seves dues antecessores. No podia

entregar-li un retrat així al mercader i esperar una bona recompensa.

Leonardo contractà músics i bufons per alegrar la bella. Però el seu aspecte continuava alegre com el d'un desmai. Ja pensava en retornar els diners al mercader quan se li acudí una idea. Cridà Salai, el seu jove ajudant, un noi de tors prim i tirabuixons daurats i li xiuxiuejà unes paraules a cau d'orella. El noi li retornà una mirada de complicitat i contestà el seu habitual "sí mestre". Després, s'acostà a Lisa, li dedicà un dels seus somriures, capaços de fondre la neu del cim de les muntanyes, i s'esmunyí sota el seu vestit.

El rostre de Lisa s'il·luminà. La noia, però, estava ben educada i aviat se les apanyà per dissimular la felicitat que en Salai li estava proporcionant i que el seu mestre coneixia tan bé. El noi no tenia massa llums, s'havia d'admetre, però les seves habilitats en altres camps eren considerables!

Leonardo dona les darreres pinzellades. És la seva millor obra. Ara només li queda inventar una història per si el marit pregunta a què és deu l'enigmàtic somriure del quadre...

3. El dia del gat (Tema: la venjança és un plat que es menja fred)

En Silvestre està horroritzat.

Rellegeix per setè cop aquella carta que algú ha clavat a la porta color maragda del seu camerino. Però malgrat l'esforç, allà hi segueix dient el mateix:

Estan despatxats.

Ho diu claret, claret. Res de xerrameca legal. Res de poesia litúrgica. Res de fer-se els simpàtics. L'estudi ha decidit que els seus shows fan figa. Que els nens del segle XXI volen manga. Herois de noms ridículs, com Goku, Shin-Chan o Doraemon. Tots ells, el conill espavilat, l'ànec rondinaire, el caçador totxo, el ratolí veloç, el canari capgros... i el gat sapastre, són cosa del passat. Relíquies que, per postres, surten més cares que els seus hereus nipons. Als Warner no els ha tremolat el pols: 45 dies per any penca i que tingueu sort, nois! Passeu-nos a veure algun dia, eh? I no us entretingueu al sortir, que feu cua...

En Silvestre pateix un atac d'angoixa. Duu més de mig segle perseguint infructuosament al llamp de canari aquell i, francament, no te ni idea de què farà a partir d'ara. És tota una vida caient en les seves trampes. Deixant-se atropellar. Escoltant aquella cantarella odiosa de "me pareció ver un lindo gatito..."

I llavors ho veu clar.

Ara que la politja ha deixat caure el teló per sempre, no cal seguir fingint. Totes aquelles caigudes i humiliacions que primer s'havia pres com coses de feina fa anys que havien esdevingut quelcom personal. Però s'havia hagut d'aguantar per allò que l'espectacle ha de continuar. Aquella carta, però, ho canviava tot.

Mentre enfila cap al camerino veí, Silvestre treu una pedra d'esmolar del no-res i comença a afilar-se les ungles. Tot xiulant entre dents, pensa que algú groc, de cap enorme i ales diminutes, està a punt de desitjar haver agafat la grip del pollastre aquell matí...

4. Un lloc segur (Tema: Paranoia)

Arraulit al castell de proa del "Espiadimonis", bergantí en ruta al Nou Món, el senyor de Montcalmat escruta la coberta amb ulls febrils, buscant qualsevol senyal de moviment. Cap dels cadàvers putrefactes que l'envolten es belluga. Malgrat tot, les veus que ressonen al seu cap, les que li van suggerir un sistema metòdic i infalible per assassinar tripulació i passatge, el segueixen advertint que en aquell velar, on ja sols hi navegaven la mort i ell, s'hi amaguen individus disposats a tot per arrabassar-li la seva fortuna.

S'abraça a l'arca, plena a vessar de monedes, mentre la suor li amara la roba. Va haver de deixar la mansió familiar, per fugir de tots aquells malparits que volien robar-lo. Disfressat de modest comerciant de teles, s'embarcà cap al Nou Món, pensant que allí ningú sabia de la seva immensa fortuna i podria aclocar els ulls a les nits sense por de ser desposseït del seu or. Però els perills s'amagaven rere cada cantonada. Sort de les veus, que sempre l'advertien!

Van ser elles, novament, les que l'avisaren contra el capità, aquell vell filibuster que s'havia posat d'acord amb el passatge i la marineria per llençar-lo a mar i quedar-se les seves estimades dobles daurades. Abans que ho fessin, ell havia enverinat l'aigua d'abord i l'endemà tots eren morts.

Ara, el senyor de Montcalmat viatja a la deriva, torturat per la set i terroritzat per aquelles ombres que només esperen el moment per tallar-li el coll i quedar-se l' arca.

Fent una ganyota embogida, es lliga la caixa a la cintura i l'arrossega fins la borda. Ha de seguir escapant! Dempeus sobre el passamans, observa les negres aigües que els reclamen a ell i al seu or. Allà a baix, li xiuxiuegen les veus per darrer cop, ningú podrà trobar-los.

5. En nom de Déu (Tema: vida extraterrestre)

L'home vestit de porpra i blanc llegeix les darreres línees del dossier i el tanca amb un cop sec. El deixa damunt la seva immensa taula de despatx i, en un moviment reflex, es duu la mà esquerra a la cara, agafant-se el pont del nas amb el polze i l'índex.

Resta així una llarguíssima estona.

Les connotacions del que acaba de llegir són tals que amb prou feina se'n sap avenir. El seu cos, gastat per molts anys de vida, s'estremeix només de pensar-les. I, malgrat tot, ha de prendre una decisió. I l'ha de prendre ara.

Del que decideixi, n'és conscient, depèn en bona mesura com serà el futur de la humanitat.

Bàsicament, el que acaba de llegir l'informa que el radiotelescopi de l'IAR a Buenos Aires ha rebut una transmissió intel·ligent procedent d'un planeta situat prop de l'estrella Betelgeuse, a la constel·lació d'Orion. El missatge ha estat interceptat pel director del centre que, conscient de les seves repercussions i guiat abans per la fe que pel seu deure, l'ha fet arribar al Vaticà, tot sol·licitant instruccions sobre com procedir.

L'home que seu a la Cadira de Pere dubta.

D'una banda, es demana quin dret té a negar als seus semblants una informació com aquella. D'altra, es pregunta quin serà el futur de l'Església en un món on cada vegada queden menys preguntes sense resposta. On l'home desvela misteris i travessa fronteres cada vegada més llunyanes, cada cop més de pressa.

El bisbe de Roma fa un exercici d'empatia i el que n'obté no li agrada gens. La notícia que no estem sols pot ser el cop de gràcia no només per a la seva religió, sinó per totes. La informació que la humanitat obtingui d'un contacte amb una civilització més avançada pot demolir els fonaments de la fe. I ell ha dedicat la vida sencera a la seva fe. Creu en Déu amb tota la força de la seva ànima i tota la capacitat del seu intel·lecte.

Però, pot arriscar-se?

Lentament, dona instruccions per silenciar per sempre aquell informe.

"Ho faig en nom de Déu", es disculpa.